

Arrest

nr. 226 693 van 26 september 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. VANDENBROUCKE en
H. BOURRY
Steenakker 28
8940 WERVIK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 maart 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat D. VANDENBROUCKE & H. BOURRY en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Afghaanse nationaliteit en bent u Pashtou van origine. U bent afkomstig uit het dorp Sultankhel, gelegen in het district Tagab in de provincie Kapisa. U bent soenniet. U ging naar school in Kabul, waar u afstudeerde van de middelbare school in december 2013 of januari 2014. Tijdens de eindexamens van de laatste graad contacteerde uw vader u met de boodschap dat hij benaderd werd door Mawlawi H. (...). Hij verdacht u van spionage en hij eiste dat u zich zou melden bij hen. U besloot eerst uw examens af te leggen en daarna naar huis te gaan.

De dag nadat u thuis aankwam, ging u naar de moskee. Onderweg werd u tegengehouden door Mawlawi H. (...) en een andere persoon. Ze vroegen u om mee te gaan en brachten u naar een post in

het dorp Laghmani, waar u werd opgesloten in een kamer. Mawlawi H. (...) zei dat u moest meewerken met hen. Hij vroeg u wie er nog meewerkte aan uw spionageactiviteiten. U ontkende de beschuldigingen herhaaldelijk, en gaf aan dat u enkel in Kabul was om te studeren. U werd geslagen en onder druk gezet om namen te geven van personen die u geholpen zouden hebben.

Gedurende twee maanden werd u vastgehouden, ondervraagd en mishandeld. Dan brachten ze u op een nacht met een zak over uw hoofd naar een onbekende plaats en zeiden dat het tijd was om u te doden. Ze begonnen u opnieuw te mishandelen en eisten normaal dat u de namen van uw kompanen zou geven, anders zouden ze u ter plekke doden. Uiteindelijk verloor u het bewustzijn.

U werd wakker in het Said Ahmad-ziekenhuis in Jalalabad. De dorpelingen en uw oom hadden u naar daar gebracht. Uw armen en uw benen waren gebroken, en u had een operatie achter de rug. U bleef gedurende achttien dagen in het ziekenhuis, vooraleer u naar huis ging in Sultankhel.

U revalideerde tijdens een periode van anderhalf jaar. Toen u zich beter voelde kwam Mawlawi H. (...) naar uw huis om u te waarschuwen niet meer terug te gaan naar Kabul. Hij eiste dat u zich bij de taliban aansloot. Hij kwam nog twee of drie keer langs om hetzelfde te vragen. U besloot om terug te keren naar Kabul om te voorkomen dat men u opnieuw zou meenemen of zou slaan. U vertelde wat er gebeurd was aan de directeur van de school. Hij zei dat hij nu niet kon helpen omdat u wettelijk gezien niet meer in de school mocht blijven.

In de winter van 2015-2016 keerde u terug naar het dorp voor één nacht om afscheid te nemen van uw familie. Leden van de taliban vielen die nacht uw huis binnen. Ze namen u mee en beschuldigden u ervan een spion te zijn. U werd opnieuw vastgehouden en geslagen. Op een vrijdag werd u naar buiten geroepen. U moest samen met een talib water gaan halen bij de plaatselijke watermolen. De talib ging zich reinigen voor het gebed, en hij vroeg u even te wachten in de buurt van de watermolen. U zag uw kans en ontsnapte. Via Saray ging u naar Tamir bazaar, waar u uw familie contacteerde. Uw oom contacteerde een smokkelaar en u vertrok.

U verliet Afghanistan in de lente van 2016. Na een reis van bijna twee jaar kwam u aan in België op 4 februari 2018. Op 7 februari 2018 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u uw taskara, de taskara's van uw vader en twee broers, schooldocumenten, en de enveloppe waarin deze werd opgestuurd, neer.

Uw broers, R.S. (...) (CGVS X; O.V. X) en M.S. (...) (CGVS X; O.V. X), hebben sinds december 2017 de subsidiaire beschermingsstatus in België.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees bestaat voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er hier geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Allereerst moet worden opgemerkt dat uw algemene geloofwaardigheid werd aangetast. U verklaarde dat uw vader overleed toen u onderweg was naar België (CGVS, p. 9). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) maakte u geen melding van zijn overlijden (zie verklaring DVZ, p. 5). Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat u het niet wist toen u hier aankwam, en dat u het later van uw broer vernam dat hij overleed (CGVS, p. 10). Het persoonlijk onderhoud op de DVZ vond plaats op 6 maart 2018, u was op dat moment reeds een maand in België. Het is weinig waarschijnlijk dat uw broer zo lang zou wachten om u over de dood van uw vader in te lichten. Daarenboven verklaarde u dat u in contact was met uw moeder in Afghanistan (CGVS, p. 11). Bij de DVZ verklaarde u dat u uw moeder contacteerde toen u in Frankrijk was (zie verklaring DVZ, p. 10). Dat zij u niet zou hebben ingelicht over het overlijden van uw vader is evenmin aannemelijk. Bovendien verklaarde u niet op de hoogte te zijn van de omstandigheden waarin uw vader overleed (CGVS, p. 11). U zei dat u uw moeder had gecontacteerd en haar had gevraagd naar zijn overlijden, maar ze wilde niet dat u daarover vragen stelde (CGVS, p. 11). U werd gevraagd of uw vader ziek was, of dat hij op een andere manier overlijdt, waarop u beweerde dat wanneer iemand ontsnapt uit de gevangenis van de taliban dit de hele familie in gevaar brengt, en u herhaalde dat u niet weet hoe hij

overleed (CGVS, p. 11). U haalde echter geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat uw vader overleed door problemen die u zou hebben gekend met de taliban, aangezien u niet weet hoe hij overleed. Het is niet aannemelijk dat u niet op de hoogte bent van de omstandigheden waarin uw vader overleed, in het bijzonder omdat u de mogelijkheid had zich hierover te informeren bij uw moeder of bij uw oom (CGVS, p. 11). Dit element tast uw algemene geloofwaardigheid aan.

Vervolgens moet worden gewezen op het feit dat uw broers R.S. (...) en M.S. (...) zich grotendeels op dezelfde problemen beriepen als diegene die u aanhaalt in het kader van uw verzoek om internationale bescherming, meer bepaald dat u verdacht werd van spionage door de taliban, uw ontvoering, en hun rekrutering door de taliban. Aan hun vluchtmotieven werd echter geen geloof gehecht.

Eerst en vooral moet een kanttekening geplaatst worden bij het feit dat de taliban u en uw broers zou willen rekruteren. Hoewel rekruteringen van jongeren door de taliban in uw land voorkomen (zie toegevoegde informatie in administratief dossier), zijn de verklaringen van u en uw broers over dit onderwerp niet overtuigend. U verklaarde dat u pas gevraagd werd de taliban te vervoegen nadat ze u hadden meegenomen omdat ze u ervan verdachten een spion te zijn. Eerder werd u nooit benaderd met de vraag hen te vervoegen (CGVS, p. 18). Uw broer verklaarde dat de taliban zei dat u, in plaats van te studeren in Kabul, zich bij hen moest aansluiten (CGVS X p. 16). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, blijkt echter dat hoewel de taliban geen formele rekruteringsprocedures heeft, er toch kan worden gesteld dat de lokale cel de basis vormt van de rekrutering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyauteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, madrassastudentenkringen en gemeenschappelijke belangen. De drijfveren voor de rekrutering zijn hoofdzakelijk eergevoel en glamour, wraakgevoel, financiële noden en religieuze overtuiging. Hoewel er uitzonderingen zijn, kan toch als algemene regel worden gesteld dat taliban rekrutering door de lokale commandanten binnen hun eigen stam gebeurt. Gedwongen rekrutering door de taliban wordt door verschillende bronnen dan ook als uiterst exceptioneel voorgesteld. Sommigen stellen zelfs dat gedwongen rekrutering volledig afwezig is. Rekening houdende met het feit dat rekrutering door de taliban met andere woorden voornamelijk plaatsvindt in het kader van vertrouwensrelaties en met jongeren die zich vrijwillig aansluiten, is het dan ook bijzonder vreemd dat de taliban net voor u en uw broers een hardnekkige belangstelling zouden hebben getoond aangezien, zoals u heeft toegelicht, zij u reeds van spionage verdachten en er dus allerminst sprake was van een vertrouwensband met jullie familie (CGVS, p. 12). Dit alles maakt dat er ernstig getwijfeld moet worden aan het feit dat de taliban verschillende keren uw huis bezochten met het oog op jullie rekrutering.

Daarnaast zijn er tegenstrijdigheden in uw eigen verklaringen enerzijds, en tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw broer anderzijds. Op de DVZ verklaarde u dat de commandant van de Taliban samen met twee talibanstrijders u onderweg naar de moskee stonden op te wachten. U moest met de twee strijders meegaan en hij zou later komen (zie vragenlijst CGVS, p. 3). Op het CGVS verklaarde u initieel dat Mawlawi H. (...) en één andere persoon u tegenhielden. Zij zaten allebei op een motor en u moest tussen hen in plaats nemen. Onderweg stapte de Mawlawi af en zei dat de andere u moest meenemen en dat hij later zou komen (CGVS, p. 12). Later tijdens het persoonlijk onderhoud beweerde u dat Mawlawi H. (...) samen met twee andere personen u tegenhield. Zij zaten alledrie op de motor en zo namen ze u mee (CGVS, p. 16). Geconfronteerd met bovenstaande tegenstrijdigheid herhaalde u dat er nog twee andere mensen waren, en dat Mawlawi H. (...) u door deze twee mensen liet meenemen op de motor, terwijl hij achterbleef (CGVS, p. 16). Gevraagd om verduidelijking zei u dat Mawlawi H. (...) bleef op de plaats waar u werd tegengehouden en hij zei dat hij later zou komen (CGVS, p. 16). Deze verklaring is tegenstrijdig met uw eerdere verklaring dat Mawlawi H. (...) onderweg van de motor stapte en zei tegen de andere persoon dat hij u moest meenemen (CGVS, p. 12). Hiermee geconfronteerd ontkende u uw eerdere verklaringen. Het louter ontkennen van een eerder gemaakte verklaring is geen afdoende uitleg voor de bovenstaande tegenstrijdigheid. Deze tegenstrijdigheden doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Er zijn tevens tegenstrijdigheden in de verklaringen over de tijd die u doorbracht in het ziekenhuis. Uw broer verklaarde dat eerst dat u achttien dagen in het ziekenhuis doorbracht, maar verbeterde zich later en zei het dat acht tot tien dagen waren (CGVS X, p. 17). U verklaarde daarentegen dat u gedurende achttien dagen in het ziekenhuis was (CGVS, p. 17). Dat u en uw broer tegenstrijdige verklaringen afleggen over uw tijd in het ziekenhuis ondergraaft de geloofwaardigheid van uw verklaringen eens te meer.

Er zijn ook nog andere elementen in uw verklaringen die de geloofwaardigheid ervan aantasten. Zo houdt het geen steek dat u besliste zich vrijwillig te gaan aanbieden bij de taliban, terwijl deze u van spionage verdenken (CGVS, p. 12, 15). U wilde hen uitleggen dat u enkel in Kabul verbleef om er te studeren, en u wilde hen overtuigen van uw onschuld (CGVS, p. 15). Het is echter weinig aannemelijk dat u zich vrijwillig zou aanbieden aan deze personen die u ervan verdenken te spioneren voor de

overheid. De taliban staat er immers om gekend met (vermeende) spionnen kordaat af te rekenen. Dit tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder aan.

Vervolgens verklaarde u dat u werd meegenomen door de taliban en twee maanden werd vastgehouden, mishandeld en ondervraagd (CGVS, p. 12, 17). Volgens uw verklaringen hadden de leden van de taliban de bedoeling u te vermoorden (zie vragenlijst CGVS, p. 3; CGVS, p. 12). Na twee maanden in gevangenschap te zijn gebleven, namen ze u mee om u te doden (zie vragenlijst CGVS, p. 3; CGVS, p. 12). Nochtans werd u enkel bewusteloos geslagen, en waren uw arm en been gebroken (CGVS, p. 12). Het houdt geen steek dat de leden van de taliban hun werk niet zouden afmaken, en u voor dood achterlieten met de mogelijkheid dat u nog zou leven. Indien de taliban werkelijk de bedoeling had om u te doden, dan zouden ze u geen twee maanden gevangen gehouden hebben, om u daarna alsnog levend te laten gaan. Dit element ondergraaft de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Later haalde u aan dat leden van de taliban na uw vrijlating naar uw huis kwamen om u in te lijven bij de taliban (CGVS, p. 12, 18). Ze hadden dit niet eerder aan u gevraagd (CGVS, p. 18). Het is weinig aannemelijk dat de taliban u eerst zou trachten te doden, om daarna anderhalf jaar lang te proberen u te rekruteren, aangezien u in hun ogen een spion was. Hiermee geconfronteerd beweerde u dat u reeds een gepaste straf had gekregen voor uw spionage en dat het hen toen beter leek dat u zich bij hen zou aansluiten (CGVS, p. 18). Iemand die eerder verdacht werd van spionage kan bezwaarlijk beschouwd worden als een te vertrouwen persoon die men in zijn rangen zou willen. Dit element ondergraaft de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ondanks het feit dat de taliban van u eiste niet meer terug te keren naar Kabul, keerde u terug na uw revalidatie (CGVS, p. 12). Toen u de beslissing maakte om definitief het land te verlaten, besloot u terug te keren naar uw dorp om afscheid te nemen van uw familie (CGVS, p. 13). Het is niet aannemelijk dat u nog zou terugkeren naar uw dorp na alles wat er gebeurd was, en na het uitdrukkelijke verbod van de taliban om terug te keren naar Kabul. Geconfronteerd met uw verklaring dat u enerzijds niet in Kabul zou kunnen vestigen omdat u op de zwarte lijst staat, maar u anderzijds wel terugkeert naar het dorp waar de leden van de taliban verblijven die u zoeken, verklaarde u dat u naar huis ging omdat uw oom u had gezegd dat u de volgende dag zou kunnen vertrekken (CGVS, p. 19). U beweerde dat u stiekem via de boomgaarden ging om te vermijden dat u toch gezien zou worden (CGVS, p. 19). Gelet op alles wat reeds gebeurd was, had u immers kunnen verwachten dat de taliban ook dit keer zou geïnformeerd zijn over uw komst. Dat u dit niet in overweging nam en alsnog naar het dorp terugkeerde om afscheid te nemen van uw familie, zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen op de helling.

Volgens uw verklaringen werd u een tweede keer meegenomen door de taliban, ongeveer twee jaar later (CGVS, p. 13, 19). Tijdens uw gevangenschap kon u enkel buiten de kamer komen om te eten en te bidden (CGVS, p. 20). Zowel tijdens uw eerste en uw tweede gevangenschap kon u niet buiten het huis gaan (CGVS, p. 17, 20). Op een dag wordt u plots gevraagd om mee water te gaan halen met een lid van de taliban, die u zelf alleen laat terwijl hij de rituele reiniging doet (CGVS, p. 13, 20). Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat alle gevangenen water moesten halen, en dat u het eerder ook al had gedaan (CGVS, p. 20). U werd herinnerd aan uw eerdere verklaring waarbij u zei het huis niet te hebben verlaten, en u verklaarde dat u steeds werd vergezeld door iemand (CGVS, p. 20). Dat de leden van de taliban u de mogelijkheid zouden laten om ook de tweede keer te ontkomen, is niet aannemelijk. U was eerder na een gevangenschap van twee maanden aan hen kunnen ontsnappen. Dat u tijdens uw tweede gevangenschap meer vrijheden zou genieten zoals de mogelijkheid om naar een andere kamer te gaan, en de mogelijkheid om mee water te gaan halen, houdt bijgevolg geen steek. Ook dit element doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Omwille van al deze redenen moet worden geconcludeerd dat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet aannemelijk zijn gemaakt en dus geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegde veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Uw taskara ondersteunt enkel uw verklaringen betreffende uw identiteit en uw herkomst, waaraan niet wordt getwijfeld. De taskara's van uw broers en uw vader tonen de herkomst en identiteit van uw vader en uw broers aan. Dit staat evenmin ter discussie.

Uw schooldocumenten staven uw verklaringen dat u naar school ging in Kabul. Dit wordt niet betwist.

De enveloppe toont louter aan dat u post ontving uit Afghanistan, wat niet wordt betwist.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 30 augustus 2018 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van ‘open combat’ of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van

herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017 en de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 24 april 2018) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in de stad Kabul niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar de stad Kabul aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel kan blijken.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt

geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Nota wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Kabul vestigt. Zo moet worden opgemerkt dat u gedurende zes jaar naar school ging in Kabul, waar u afstudeerde van de twaalfde graad (CGVS, p. 6, 7). U verklaarde dat u nergens naartoe ging in Kabul, maar dit blijkt niet uit uw verklaringen. Tijdens uw schoolcarrière verbleef u op de school, en u keerde tijdens de schoolvakantie en na de halfjaarlijkse examens terug naar huis (CGVS, p. 7). Om deze verplaatsing te maken gebruikte u het openbaar vervoer binnen de stad Kabul, en moest u tien minuten tot een kwartier wandelen (CGVS, p. 7). Daarnaast ging u naar een park in de buurt van uw school (CGVS, p. 7). Uit uw verklaringen blijkt dat u bekend bent met de buurt waarin uw school gelegen was, en in staat was om zelfstandig verplaatsingen te maken binnen de stad.

Daarnaast zegt u dat u uw plan kan trekken in het Dari, wat noodzakelijk is voor een verblijf in de stad Kabul (CGVS, p. 8). Er zijn nog andere elementen die wijzen op uw zelfstandig bestaan in de stad Kabul. Zo verklaarde u dat u uw familie slechts één keer per maand of tweemaandelijks contacteerde (CGVS, p. 8). Dit toont aan dat u tijdens uw verblijf in Kabul niet afhankelijk was van uw familie. Ook had u een inkomen met het lesgeven aan andere leerlingen in de school, daarmee verdiende u 200 afghani per maand per leerling (CGVS, p. 8). Met dit bedrag ondersteunde u tevens uw familie (CGVS 16/14765, p. 9). Op die manier wendde u uw talenten aan om een inkomen te genereren in de stad en zelfs uw familie te onderhouden, wat aantoont dat u dit in de toekomst ook zal kunnen.

Wat uw netwerk in Kabul betreft, verklaarde u dat u geen familie, vrienden of kennissen heeft in de stad (CGVS, p. 10-11, 15). U verklaarde dat de school waar u studeerde een school was voor jongens buiten de stad, en buiten de provincie, meer bepaald voor jongens uit onveilige gebieden (CGVS, p. 10-11). Geconfronteerd met de vaststelling dat het vreemd is dat niemand van uw kennissen nog in Kabul zou verblijven, aangezien daar meer werkgelegenheid is en de mogelijkheid om verder te studeren, verklaarde u dat iedereen terugkeerde naar zijn provincie, en dat het moeilijk is voor mensen om ver van huis te zijn (CGVS, p. 15). Net omdat er meer werkgelegenheid is en de mogelijkheid om verder te studeren, is het weinig aannemelijk dat niemand van uw vrienden of kennissen in Kabul zou zijn gebleven. Gevraagd waarom u zelf niet in Kabul bleef, beweerde u dat u enkel de school kende en dat u in de school alle voorzieningen had (CGVS, p. 15). Eerder verklaarde u echter dat u geneeskunde wilde studeren en dat u zich zelfs had ingeschreven voor het kankurexamen, wat erop wijst dat u wel de intentie had om in de stad te blijven (CGVS, p. 14-15).

Men kan dus concluderen dat u over de vaardigheden beschikt om in de stad Kabul aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat u Kabul niet kende en dat u eerder altijd op school verbleef. U stelde dat u niet zo goed Dari kon spreken, en dat u daarom boodschappen deed in uw eigen district (CGVS, p. 19). Daarnaast verklaarde u dat Mullah H. (...) en zijn contacten op de hoogte zouden zijn van uw terugkeer naar Kabul, waardoor u nergens in het land nog veilig zou zijn (CGVS, p. 19). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban en Mullah H. (...) gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd. Ook uw beweringen in verband met uw kennis over de stad Kabul werden eerder weerlegd, waardoor ook dit geen hindernis is voor een hervestiging in Kabul. Wat uw kennis van het Dari betreft, haalde u aan dat u zich kan behelpen in deze taal, wat voldoende is aan het begin van uw hervestiging (CGVS, p. 8). Het feit dat u naast het Pashtou en het Dari ook enige kennis van het Engels heeft, toont aan dat u in staat bent om andere talen u eigen te maken, waardoor verwacht kan worden dat uw kennis van het Dari enkel zal verbeteren tijdens uw verblijf in Kabul. Bovendien moet worden opgemerkt dat u in Kabul geen problemen heeft gekend (CGVS, p. 19).

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker vraagt vooraf om door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) te worden gehoord. Tijdens dit gehoor wenst hij de onduidelijkheden die naar aanleiding van de vorige gehoren zijn gerezen recht te zetten. Hij heeft de indruk dat hij mis begrepen is geweest.

2.2. Volgens verzoeker schendt de bestreden beslissing de motiveringsplicht zoals voorzien in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de zorgvuldigheidsplicht. Volgens hem verschaft het CGVS geen inzicht in de motieven en werden de criteria van de subsidiaire bescherming niet afgetoetst. Minstens acht hij de materiële motiveringsplicht geschonden.

Verzoeker geeft een algemene en theoretische uiteenzetting omtrent de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming. In dit kader stelt hij onder meer aan de bewijslast te hebben voldaan en alles te hebben verteld wat hij wist.

“Verzoeker wijst erop zo er sprake zou zijn van tegenstrijdigheden, deze tegenstrijdigheden pas gevonden kunnen worden na een minutieus vergelijken van beide verklaringen. Deze kleine tegenstrijdigheden zullen niet zwaarwichtig genoeg zijn om daaruit af te leiden dat het relaas van verzoeker weinig aannemelijk zou zijn. Verzoeker wijst er tevens op dat in zoverre er sprake is van incoherenties, quod non, deze incoherenties geenszins de kern van zijn asielaas raken. Zij verhinderen helemaal niet om aan dit relaas geloof te hechten”.

Omtrent het overlijden van zijn vader, doet verzoeker gelden:

“Verzoeker heeft inderdaad geen melding gemaakt van het overlijden van zijn vader tijdens zijn eerste interview op de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker wijst erop dat hij zijn broer pas heeft teruggezien na dit interview.

Pas na het interview werd verzoeker door zijn broer geïnformeerd. Verzoeker kon dan ook onmogelijk iets vertellen over het overlijden van zijn vader, om de éénvoudige reden dat hij hierover niets wist.

Verzoeker heeft inderdaad contact gehad met zijn moeder toen hij onderweg was. Zijn moeder heeft hem hierover nooit iets verteld. Zijn broer M. (...) werd door zijn oom geïnformeerd over het overlijden. Meer informatie werd hem niet gegeven. Verzoeker wijst erop dat zijn broer R. (...) niet weet dat hun vader overleden is. Niemand heeft hem dit tot op heden verteld”.

Over de rekrutering door de taliban, stelt verzoeker:

“Verzoeker wijst er vooreerst op dat de taliban in zijn regio steeds op zoek is naar rekruten. Deze vraag wordt steeds in het algemeen gesteld. Verwerende partij kan niet gevolgd worden dat verzoeker voorheen nooit werd benaderd. Van een persoonlijke benadering is er inderdaad geen sprake, doch de taliban probeert steevast jongeren aan te spreken. Verzoeker stelt dat de vraag hem persoonlijk werd gesteld toen hij van spionage werd verdacht”.

Met betrekking tot zijn ontvoering door Malawi H., betoogt verzoeker:

“Verzoeker meent dat er hier sprake is van een vertalingsprobleem. Verzoeker wijst erop dat hij tijdens zijn verhoor hierover duidelijke verklaringen heeft afgelegd. Verzoeker ziet niet in waarom hij twee verschillende verklaringen zou afleggen tijdens één en hetzelfde interview”.

Aangaande zijn ziekenhuisverblijf, voert verzoeker aan:

“Dat er tegenstrijdigheden zouden zijn over zijn verblijf in het ziekenhuis, is spijkers op laag water zoeken. Verzoeker is de persoon die in het ziekenhuis verbleef en zal bijgevolg wel weten hoe lang hij er gebleven is. Zijn broer heeft naar waarheid trachten te antwoorden, hoewel hij niet zeker was over de daadwerkelijke duur van zijn verblijf, hetgeen ook duidelijk blijkt uit zijn verklaring”.

Vervolgens voert verzoeker aan:

“Verwerende partij wijst erop dat het geen steek houdt dat de Taliban voor dood achterlieten met de mogelijkheid dat hij nog zou leven. Verzoeker wijst erop dat hij zwaar gefolterd en mishandeld is geworden door de taliban. Verzoeker heeft lang moeten revalideren. Verzoeker weet niet hoe hij uiteindelijk in het ziekenhuis is beland. Vermoedelijk heeft iemand zijn over hem ontfermd en hem naar het ziekenhuis gebracht. Zo dit niet was gebeurd was verzoeker zeker gestorven.

Verwerende partij stelt dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker nog een laatste keer teruggekeerd is naar zijn dorp vooraleer uit Afghanistan te vertrekken. Verzoeker ziet niet in wat hier ongeloofwaardig is. Verzoeker wou dit risico nemen om zijn moeder, die met gezondheidsproblemen kampt, nog een laatste keer te zien. Verzoeker was er zich van bewust dat de kans niet onbestaande was dat hij haar nooit meer zou zien.

Tenslotte wijst verwerende partij erop dat het ongeloofwaardig dat de taliban verzoeker een tweede maal zouden laten ontsnappen. Verzoeker wijst erop dat hij slechts één keer is ontsnapt, met name na zijn twee gevangenneming. De eerste keer werd hij door de taliban voor dood achtergelaten...”

Verzoeker vestigt de aandacht op artikel 17, § 2 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS (PR CGVS). Hij betoogt dat hij niet op de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden werd gewezen tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS.

Omtrent de mogelijkheid van een intern vestigingsalternatief, doet verzoeker gelden:

“Verzoeker wijst erop dat verwerende partij erop wijst dat zij niet kan nagaan of er mogelijk sprake zou kunnen zijn van een intern vestigingsalternatief. Feit is dat verzoeker hieromtrent door verwerende partij nooit is ondervraagd. Verwerende partij wijst al te makkelijk op de medewerkingsplicht die op verzoeker rust, doch hoe kan verzoeker hierover duidelijkheid scheppen als hem hierover niets wordt gevraagd”

Vervolgens betoogt verzoeker:

“Verwerende partij houdt evenmin rekening met het feit dat de zaken waarover verzoeker ondervraagd werd reeds dateren van meerdere jaren terug. Al te makkelijk grijpt verwerende partij terug naar het argument dat bepaalde gebeurtenissen dermate ingrijpend zijn dat zij in geheugen gegrift zouden moeten zijn.

Dit argument is bovendien niet wetenschappelijk onderbouwd:

(...)”

Verzoeker geeft een algemene uiteenzetting omtrent de invloed van traumatische gebeurtenissen op het geheugen. Hij benadrukt dat hij Afghanistan reeds verliet in 2016 en pas op 7 februari 2018 asiel kon aanvragen in België, na een reis van bijna twee jaar.

Verzoeker geeft nog een aantal theoretische beschouwingen inzake de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming. Hij concludeert dat er *in casu* sprake is van een schending van *“artikel 1, A (2), van de Conventie van Genève en artikels 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980”*.

Verzoeker vraagt met aandrang om rekening te houden met zijn profiel. Hij vertoont een risicoprofiel nu hij dreigt gedwongen te worden gerekruteerd. Verzoeker verwijst naar en citeert uit informatie over de rekrutering van talibanstrijders en uit een beleidsnota van het CGVS. Verzoeker is van mening dat het voordeel van de twijfel aan hem moet worden toegekend.

Verzoeker toetst zijn verklaringen en situatie verder aan de criteria in artikel 4, 5° van de Europese kwalificatierichtlijn. *“Welnu, verzoeker legde thans coherente verklaringen af, die niet in tegenstelling zijn met gekende feiten. Indien er nog enige twijfel zou bestaan over bepaalde verklaringen, is verzoeker van oordeel dat er in ieder geval genoeg elementen zijn die wijzen op de gegrondheid van de vrees, om te rechtvaardigen dat het voordeel van de twijfel hem zou profiteren.”*

Verzoeker stelt in ondergeschikte orde dat hij aanspraak kan maken op de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker betoogt dat zijn provincie, Kapisa, zeer gevaarlijk is. Hij wijst op artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn 2004/83/EG en rechtspraak van het HvJ. Verzoeker is van oordeel dat hij op basis van de veiligheidssituatie in Kapisa in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij citeert daarbij uit informatie van het Nederlandse ministerie voor Buitenlandse

Zaken. Verzoeker benadrukt dat er geen twijfels zijn over zijn herkomst en dat hij, in zijn hoedanigheid als burger en wegens het ontbreken van bescherming en een intern vestigingsalternatief, subsidiaire bescherming moet krijgen.

Verzoeker wijst ondergeschikt op een arrest van het Hof van Cassatie en stelt: *“Een vestigingsalternatief is quasi onmogelijk, gelet op het feit dat de traditionele en uitgebreide familie alsook de gemeenschapsbanden van clan en stam er de belangrijkste beschermingsmechanismen vormen voor het individu.*

Tevens toont verwerende partij geenszins aan dat de voorwaarden hiertoe vervuld zijn. Uit de rechtspraak kunnen de volgende voorwaarden gedestilleerd worden:

O het gebied moet veilig zijn voor de vreemdeling;

O de vreemdeling moet er bescherming kunnen krijgen;

O het gebied moet veilig te bereiken zijn; en

O toegankelijk zijn;

O de vreemdeling kan er zich vestigen (sociaal-economische factoren en de in dat kader relevante individueel kenmerken spelen een rol).

(zie rechtsoverweging 141 van het arrest in de zaak Salah Sheekh tegen Nederland van 11 januari 2007 (ECLI:CE:ECHR:2007:0111JUD000194804), waar het EHRM oordeelt dat "as a precondition for relying on an internal flight alternative, certain guarantees have to be in place: the person to be expelled must be able to travel to the area concerned, to gain admittance and be able to settle there, failing which an issue under Article 3 may arise, the more so if in the absence of such guarantees there is a possibility of the expellee ending up in a part of the country of origin where he or she may be subjected to illtreatment.")

Verwerende partij schiet tekort in haar bewijslast.

Verzoeker wijst erop dat hij bij terugkeer in het land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen omdat hij dat land door bepaalde volgens het UNHCR onveilige gebieden zou moeten trekken. Minstens dient gesteld worden dat er geen recente gegevens voorliggen waaruit blijkt dat verzoeker partij zich veilig naar een andere plaats binnen Afghanistan kan begeven.

De wijze waarop de situatie van de IDP's door verwerende partij wordt voorgesteld, kan geenszins gevolgd, worden en gaat volledig in tegen hetgeen in het laatst ambtsbericht wordt geponeerd:

(...)

Bovendien is het beleid van de Afghaanse regering erop gericht de hervestiging in steden te vermijden en geeft het de voorkeur aan de hervestiging binnen de regio van herkomst. Dit blijkt uit de manier waarop IDP's behandeld worden door de Afghaanse overheid (wat dan weer de moeilijke leefomstandigheden van IDP's verklaart):

(...)

Het enkele vermoeden van het bestaan van een geïntegreerd sociaal netwerk in de plaats van hervestiging is niet voldoende om tot het bestaan van een intern verblijfsalternatief te besluiten. Er dient onder andere vastgesteld te worden of er bestaande sociale relaties zijn die ook effectief steun kunnen en willen bieden.

Verwerende partij faalt in deze.

Verzoeker wijst erop dat KABOUL geenszins als veilig kan worden beschouwd. Verzoeker werd bovendien aangezien als een spion. Ook in KABUL kan verzoeker door de Taliban gevonden worden.

Verzoeker heeft geen binding meer met KABOUL. Zijn schoolcarrière is beëindigd. Na hun opleiding keren studenten terug naar de provincie. Zij hebben in KABOUL niets te zoeken. Verzoeker wijst erop dat de leerlingen van deze school door de taliban gevisieerd worden. Eens de "veilige omgeving" van de school wegvalt, komen zij terug in het vizier van de taliban

Verzoeker kan verwerende partij geenszins volgen. Zo verzoeker daadwerkelijk een verblijfsalternatief had gehad in KABOUL, dan was hij nooit naar Europa getrokken en zijn familie in de steek gelaten.

Verzoeker wijst erop dat een persoon uit KAPISA in dezelfde situatie was en ondertussen vermoord werd door de taliban.

Er wordt zonder meer vanuit gegaan dat familieleden verzoeker zouden kunnen helpen. Dit druipt volledig in tegen de motieven die verzoeker heeft aangehaald om zijn land te verlaten. Bovendien dient erop gewezen te worden dat zijn broers R.S. (...) (CGV SX — OB X) en M.S. (...) (CGV S X — OV X) in België de subsidiaire beschermingsstatus hebben sinds 2017.”

“Verzoeker wijst erop dat hij ingeval van terugkeer het slachtoffer zal worden van een onmenselijke of vernederende behandeling die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Indien verzoeker teruggewezen zou worden naar Afghanistan zal dit tevens een zodanige psychologische ontreddeering teweegbrengen bij hem. Een gedwongen terugkeer zal in dit geval overeenstemmen met een behandeling die door art. 3 E.V.R.M. verboden is”.

2.3. Verzoeker vraagt gelet op het voorgaande om hem te horen, aan hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet of, in ondergeschikte orde, om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.4. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog voor het overige geen stukken of documenten bij het verzoekschrift.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Dient vooreerst te worden opgemerkt dat de procedure voor de Raad overeenkomstig artikel 39/60, eerste lid van de Vreemdelingenwet schriftelijk verloopt. Verzoeker had overeenkomstig deze bepaling de mogelijkheid om middels het onderhavige verzoekschrift de nodige, tijdens zijn vorige gehoren gerezen onduidelijkheden recht te zetten. Overeenkomstig het tweede lid van voormeld artikel mogen verzoeker en zijn advocaat bovendien hun opmerkingen ter terechtzitting mondeling voordragen.

In zoverre verzoeker in dit kader laat uitschijnen dat hij de indruk had dat hij werd mis begrepen, dient daarenboven te worden gewezen op artikel 57/5^{quater} van de Vreemdelingenwet. Blijkens stuk 5 in het administratief dossier vroeg en ontving verzoeker een kopie van de notities van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Verzoeker maakte over de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud vervolgens geen enkele opmerking over aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Dient in dit kader te worden gewezen op de inhoud van artikel 57/5^{quater}, § 3 van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig het eerste lid van deze bepaling, kan de verzoeker om internationale bescherming of zijn advocaat opmerkingen over de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud bezorgen aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Overeenkomstig het tweede lid van deze bepaling worden deze opmerkingen schriftelijk en in de proceduretaal aan de commissaris-generaal meegedeeld. Overeenkomstig het vijfde lid van deze bepaling, wordt de verzoeker om internationale bescherming geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud wanneer op de werkdag voor het nemen van de beslissing in verband met het verzoek om internationale bescherming geen enkele opmerking de commissaris-generaal heeft bereikt. Gezien verzoeker omtrent de notities van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS geen enkele opmerking overmaakte aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wordt hij geacht in te stemmen met de inhoud van deze verslagen, kan hij de inhoud hiervan heden niet aanvechten en kan de bovendien louter hypothetische en algemene bewering dat hij mogelijk verkeerd werd begrepen niet worden aanvaard.

3.2. Waar verzoeker wijst op de inhoud van artikelen 4, 5° en 15 van de Richtlijn 2004/83/EG, dient voorts te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004, verstreek blijkens artikel 38 van deze richtlijn op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

3.3. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.4. Verzoeker poneert in het verzoekschrift, hoewel hij dit nooit eerder gedurende zijn asielprocedure aanhaalde, dat een (gedwongen) terugkeer naar Afghanistan in zijn hoofde psychologische ontreddeking met zich zou brengen. Verzoeker laat echter na hierover ook maar enige verdere duiding of concretisering te verstrekken. Hij toont geenszins concreet aan dat, waar, wanneer, om welke reden(en) of in welke omstandigheden hij ten prooi zou vallen aan psychologische ontreddeking. Evenmin staaft hij deze boude en algemene bewering aan de hand van enig psychologisch attest. Verzoeker kan bezwaarlijk volstaan met het opwerpen van dergelijke losse, niet nader uitgewerkte en ongefundeerde beweringen om in zijner hoofde het bestaan van een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Daarenboven betreft de bestreden beslissing, zoals reeds hoger werd aangehaald, geen verwijderingsmaatregel.

3.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht te dezen bereikt.

Dat er in de bestreden beslissing geen motivering zou zijn opgenomen inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, betreft in dit kader overigens een blote en ongefundeerde bewering die iedere feitelijke grondslag mist en een loutere en aperte miskenning vormt van de inhoud van de bestreden beslissing en de hierin opgenomen, omstandige motivering omtrent de redenen waarom aan verzoeker, dit onder meer wegens de ongeloofwaardigheid van de door hem aangehaalde feiten en problemen en omwille van het voorhanden zijn van een intern vestigingsalternatief in Kabul, de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden verleend.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.6. Dient in dit kader vooreerst te worden opgemerkt dat verzoeker de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht gesteld wordt dat in zijner hoofde geen bijzonder procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

3.7. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.8. Verzoeker benadrukt in het verzoekschrift dat hij een risicoprofiel vertoont en gedwongen dreigt te worden gerekruteerd. Noch uit de informatie die verzoeker in deze citeert, noch uit de informatie zoals opgenomen in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier, kan echter worden afgeleid dat het loutere gegeven een jongeman van verzoekers leeftijd te zijn zou volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin. Hoewel er een verhoogd risico kan bestaan om als jongeman van vechtbare leeftijd te worden gerekruteerd, blijkt nergens uit de informatie dat dit risico dermate groot zou zijn dat dit gegeven op zich volstaat om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Aldus dient verzoeker *in concreto* aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk zou dreigen te worden geconfronteerd met een – al dan niet gedwongen – rekrutering vanwege de taliban.

Verzoeker tracht zulks aan te tonen middels zijn asielrelaas, blijkens hetwelk hij zijn land van herkomst zou hebben verlaten omdat hij wanneer hij na het afleggen van zijn examens vanuit Kabul terugkeerde naar zijn geboortedorp problemen kreeg met de taliban, die hem ervan verdachten een spion te zijn en hem gedwongen wilden rekruteren.

De algehele geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen wordt daarbij echter vooreerst ondermijnd doordat hij ongeloofwaardige verklaringen aflegde over het overlijden van zijn vader. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“Allereerst moet worden opgemerkt dat uw algemene geloofwaardigheid werd aangetast. U verklaarde dat uw vader overleed toen u onderweg was naar België (CGVS, p. 9). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) maakte u geen melding van zijn overlijden (zie verklaring DVZ, p. 5). Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat u het niet wist toen u hier aankwam, en dat u het later van uw broer vernam dat hij overleed (CGVS, p. 10). Het persoonlijk onderhoud op de DVZ vond plaats op 6 maart 2018, u was op dat moment reeds een maand in België. Het is weinig waarschijnlijk dat uw broer zo lang zou wachten om u over de dood van uw vader in te lichten.

Daarenboven verklaarde u dat u in contact was met uw moeder in Afghanistan (CGVS, p. 11). Bij de DVZ verklaarde u dat u uw moeder contacteerde toen u in Frankrijk was (zie verklaring DVZ, p. 10). Dat zij u niet zou hebben ingelicht over het overlijden van uw vader is evenmin aannemelijk. Bovendien verklaarde u niet op de hoogte te zijn van de omstandigheden waarin uw vader overleed (CGVS, p. 11). U zei dat u uw moeder had gecontacteerd en haar had gevraagd naar zijn overlijden, maar ze wilde niet dat u daarover vragen stelde (CGVS, p. 11). U werd gevraagd of uw vader ziek was, of dat hij op een andere manier overlijdt, waarop u beweerde dat wanneer iemand ontsnapt uit de gevangenis van de taliban dit de hele familie in gevaar brengt, en u herhaalde dat u niet weet hoe hij overleed (CGVS, p. 11). U haalde echter geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat uw vader overleed door problemen die u zou hebben gekend met de taliban, aangezien u niet weet hoe hij overleed. Het is niet aannemelijk dat u niet op de hoogte bent van de omstandigheden waarin uw vader overleed, in het bijzonder omdat u de mogelijkheid had zich hierover te informeren bij uw moeder of bij uw oom (CGVS, p. 11). Dit element tast uw algemene geloofwaardigheid aan.”

Verzoeker slaagt er niet in om aan deze motieven afbreuk te doen. Dat zijn moeder hem niet zou hebben ingelicht over het overlijden van zijn vader is, zoals terecht wordt gesteld in de bestreden beslissing, niet geloofwaardig. Evenmin is het aannemelijk dat één van verzoekers broers, R., zelfs tot op heden niet op hoogte zou zijn van het gegeven dat hun vader zou zijn overleden. Hoe dan ook laat verzoeker de terechte vaststelling onverlet dat van hem mocht worden verwacht dat hij zich bij zijn moeder en bij zijn oom terdege zou hebben geïnformeerd over de omstandigheden van het overlijden van zijn vader. Dit geldt nog des te meer gelet op zijn beweerde problemen met de taliban en indien hij vermoedde dat het overlijden van zijn vader mogelijks met zijn problemen te maken kon hebben. Dat zijn moeder en zijn oom in dit geval niet zouden hebben willen inlichten over de omstandigheden van het overlijden van zijn vader, ondanks dat dit hem zou kunnen helpen bij zijn verzoek om internationale bescherming, is daarbij niet aannemelijk.

Verder wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Vervolgens moet worden gewezen op het feit dat uw broers R.S. (...) en M.S. (...) zich grotendeels op dezelfde problemen beriepen als diegene die u aanhaalt in het kader van uw verzoek om internationale bescherming, meer bepaald dat u verdacht werd van spionage door de taliban, uw ontvoering, en hun rekrutering door de taliban. Aan hun vluchtmotieven werd echter geen geloof gehecht.

Eerst en vooral moet een kanttekening geplaatst worden bij het feit dat de taliban u en uw broers zou willen rekruteren. Hoewel rekruteringen van jongeren door de taliban in uw land voorkomen (zie toegevoegde informatie in administratief dossier), zijn de verklaringen van u en uw broers over dit onderwerp niet overtuigend. U verklaarde dat u pas gevraagd werd de taliban te vervoegen nadat ze u hadden meegenomen omdat ze u ervan verdachten een spion te zijn. Eerder werd u nooit benaderd met de vraag hen te vervoegen (CGVS, p. 18). Uw broer verklaarde dat de taliban zei dat u, in plaats van te studeren in Kabul, zich bij hen moest aansluiten (CGVS X, p. 16). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, blijkt echter dat hoewel de taliban geen formele rekruteringsprocedures heeft, er toch kan worden gesteld dat de lokale cel de basis vormt van de rekrutering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyauteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, madrassastudentenkringen en gemeenschappelijke belangen. De drijfveren voor de rekrutering zijn hoofdzakelijk eergevoel en glamour, wraakgevoel, financiële noden en religieuze overtuiging. Hoewel er uitzonderingen zijn, kan toch als algemene regel worden gesteld dat taliban rekrutering door de lokale commandanten binnen hun eigen stam gebeurt. Gedwongen rekrutering door de taliban wordt door verschillende bronnen dan ook als uiterst exceptioneel voorgesteld. Sommigen stellen zelfs dat gedwongen rekrutering volledig afwezig is. Rekening houdende met het feit dat rekrutering door de taliban met andere woorden voornamelijk plaatsvindt in het kader van vertrouwensrelaties en met jongeren die zich vrijwillig aansluiten, is het dan ook bijzonder vreemd dat de taliban net voor u en uw broers een hardnekkige belangstelling zouden hebben getoond aangezien, zoals u heeft toegelicht, zij u reeds van spionage verdachten en er dus allerminst sprake was van een vertrouwensband met jullie familie (CGVS, p. 12). Dit alles maakt dat er ernstig getwijfeld moet worden aan het feit dat de taliban verschillende keren uw huis bezochten met het oog op jullie rekrutering.”

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontcrachten. Uit zijn eerdere verklaringen blijkt, dit in tegendeel met wat hij heden tracht te laten uitschijnen, dat hij eerder nooit werd benaderd en zich zelfs nooit benaderd voelde door de taliban. Wanneer hem werd gevraagd of de taliban hem reeds eerder vroegen om voor hen te werken, antwoordde hij immers: *“Dat was eerder niet gevraagd. Ik verbleef in Kabul. Als ik tijdens de vakantie naar huis kwam, dan heb ik nooit zoiets vernomen”* (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.18). De Raad treedt verweerder bij waar deze motiveert dat het, gelet op de beschikbare landeninformatie, niet aannemelijk is dat de taliban, hoewel verzoeker door hen reeds van spionage zou zijn verdacht en er aldus geenszins sprake was van enige

vertrouwensband, plots een dergelijke verregaande en hardnekkige belangstelling zouden hebben getoond in een rekrutering van verzoeker.

Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Daarnaast zijn er tegenstrijdigheden in uw eigen verklaringen enerzijds, en tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw broer anderzijds. Op de DVZ verklaarde u dat de commandant van de Taliban samen met twee talibanstrijders u onderweg naar de moskee stonden op te wachten. U moest met de twee strijders meegaan en hij zou later komen (zie vragenlijst CGVS, p. 3). Op het CGVS verklaarde u initieel dat Mawlawi H. (...) en één andere persoon u tegenhielden. Zij zaten allebei op een motor en u moest tussen hen in plaats nemen. Onderweg stapte de Mawlawi af en zei dat de andere u moest meenemen en dat hij later zou komen (CGVS, p. 12). Later tijdens het persoonlijk onderhoud beweerde u dat Mawlawi H. (...) samen met twee andere personen u tegenhield. Zij zaten alledrie op de motor en zo namen ze u mee (CGVS, p. 16). Geconfronteerd met bovenstaande tegenstrijdigheid herhaalde u dat er nog twee andere mensen waren, en dat Mawlawi H. (...) u door deze twee mensen liet meenemen op de motor, terwijl hij achterbleef (CGVS, p. 16). Gevraagd om verduidelijking zei u dat Mawlawi H. (...) bleef op de plaats waar u werd tegengehouden en hij zei dat hij later zou komen (CGVS, p. 16). Deze verklaring is tegenstrijdig met uw eerdere verklaring dat Mawlawi H. (...) onderweg van de motor stapte en zei tegen de andere persoon dat hij u moest meenemen (CGVS, p. 12). Hiermee geconfronteerd ontkende u uw eerdere verklaringen. Het louter ontkennen van een eerder gemaakte verklaring is geen afdoende uitleg voor de bovenstaande tegenstrijdigheid. Deze tegenstrijdigheden doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Dat er sprake zou zijn van een vertalingsprobleem, kan niet worden gevolgd. Vooreerst kan in deze worden herhaald dat verzoeker, zoals reeds *sub* 3.1. werd aangegeven, naliet om overeenkomstig artikel 57/5*quater*, § 3, van de Vreemdelingenwet, enige opmerking over de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud te bezorgen aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Overeenkomstig het vijfde lid van deze bepaling, wordt verzoeker aldus geacht om in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud, kan hij deze heden niet aanvechten en kan hij heden niet voorhouden dat zich bij het CGVS vertaalproblemen zouden hebben voorgedaan. Hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat verzoeker aangaf de tolk bij het CGVS goed te begrijpen. Er werd hem verduidelijkt dat hij eventuele problemen – betreffende de tolk of andere – diende te melden, hetgeen hij naliet te doen (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.1-2). Verder waren verzoekers voormelde verklaringen duidelijk, niet voor interpretatie vatbaar en met elkaar in strijd, zodat het vermeende vertaalprobleem geen aannemelijke uitleg vormt. Dit geldt nog des te meer nu verzoeker aan het einde van het persoonlijk onderhoud nogmaals duidelijk aangaf de tolk goed te hebben begrepen en alle vragen goed te hebben begrepen (*ibid.*, p.23).

In het kader van het voorgaande, dient overigens eveneens te worden opgemerkt dat verzoekers betoog inzake artikel 17, § 2 van het PR CGVS kennelijk feitelijke grondslag mist. Verzoeker werd met voormelde tegenstrijdigheden namelijk weldegelijk geconfronteerd bij het CGVS en bleek hiervoor geen dienstige uitleg te kunnen verstrekken.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“Er zijn tevens tegenstrijdigheden in de verklaringen over de tijd die u doorbracht in het ziekenhuis. Uw broer verklaarde dat eerst dat u achttien dagen in het ziekenhuis doorbracht, maar verbeterde zich later en zei het dat acht tot tien dagen waren (CGVS X, p. 17). U verklaarde daarentegen dat u gedurende achttien dagen in het ziekenhuis was (CGVS, p. 17). Dat u en uw broer tegenstrijdige verklaringen afleggen over uw tijd in het ziekenhuis ondergraaft de geloofwaardigheid van uw verklaringen eens te meer.”

Verzoeker tracht deze tegenstrijdigheid ten onrechte te minimaliseren. Dat zijn broer niet zou hebben geweten hoelang hij in het ziekenhuis verbleef, kan in dit kader niet overtuigen. Vooreerst mocht worden verwacht dat zijn broer dit ook zo zou hebben aangegeven in plaats van te verklaren dat verzoeker acht tot tien dagen in het ziekenhuis verbleef. Verzoekers broer deed dit echter niet (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekers broer, p.17). Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verzoekers broer dat verzoeker na zijn ontslag uit het ziekenhuis naar hun huis werd gebracht. Bijgevolg mocht van deze broer, in tegenstelling met wat verzoeker voorhoudt, weldegelijk worden verwacht dat deze op de hoogte was van de duur van verzoekers ziekenhuisverblijf.

In zoverre verzoeker in dit kader verwijst naar artikel 17, § 2 van het PR CGVS, dient te worden opgemerkt dat dit artikel betrekking heeft op het geval waarin er tegenstrijdigheden worden vastgesteld tussen de verschillende verklaringen die de verzoeker om internationale bescherming aflegt en niet op het geval waarin deze verklaringen strijdig zijn met de verklaringen van ander personen of met andere elementen. Het feit dat verzoeker niet met de voormelde tegenstrijdigheden werd geconfronteerd doet

hoe dan ook geen afbreuk aan het bestaan ervan. Het vaststellen van de tegenstrijdigheden is tijdens het gehoor zelf bovendien niet steeds mogelijk. Artikel 17, § 2 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voorziet verder slechts in de verplichting om de asielzoeker met tegenstrijdige verklaringen te confronteren wanneer deze tijdens het gehoor worden vastgesteld.

Zowel de vastgestelde tegenstrijdigheden omtrent verzoekers ontvoering als het gegeven dat verzoeker en diens broer tegenstrijdige verklaringen aflegden over het ziekenhuisverblijf van verzoeker hebben betrekking op cruciale gebeurtenissen en raken de kern van het door verzoeker ten berde gebrachte asielrelaas. Aldus tracht verzoeker ten onrechte deze tegenstrijdigheden te minimaliseren en deze af te doen als niet zwaarwichtig.

Verzoeker laat de bestreden beslissing bovendien geheel ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

“Er zijn ook nog andere elementen in uw verklaringen die de geloofwaardigheid ervan aantasten. Zo houdt het geen steek dat u besliste zich vrijwillig te gaan aanbieden bij de taliban, terwijl deze u van spionage verdenken (CGVS, p. 12, 15). U wilde hen uitleggen dat u enkel in Kabul verbleef om er te studeren, en u wilde hen overtuigen van uw onschuld (CGVS, p. 15). Het is echter weinig aannemelijk dat u zich vrijwillig zou aanbieden aan deze personen die u ervan verdenken te spioneren voor de overheid. De taliban staat er immers om gekend met (vermeende) spionnen kordaat af te rekenen. Dit tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder aan.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze ongemoeid laat, onverminderd gelden.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Vervolgens verklaarde u dat u werd meegenomen door de taliban en twee maanden werd vastgehouden, mishandeld en ondervraagd (CGVS, p. 12, 17). Volgens uw verklaringen hadden de leden van de taliban de bedoeling u te vermoorden (zie vragenlijst CGVS, p. 3; CGVS, p. 12). Na twee maanden in gevangenschap te zijn gebleven, namen ze u mee om u te doden (zie vragenlijst CGVS, p. 3; CGVS, p. 12). Nochtans werd u enkel bewusteloos geslagen, en waren uw arm en been gebroken (CGVS, p. 12). Het houdt geen steek dat de leden van de taliban hun werk niet zouden afmaken, en u voor dood achterlieten met de mogelijkheid dat u nog zou leven. Indien de taliban werkelijk de bedoeling had om u te doden, dan zouden ze u geen twee maanden gevangen gehouden hebben, om u daarna alsnog levend te laten gaan. Dit element ondergraaft de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Later haalde u aan dat leden van de taliban na uw vrijlating naar uw huis kwamen om u in te lijven bij de taliban (CGVS, p. 12, 18). Ze hadden dit niet eerder aan u gevraagd (CGVS, p. 18). Het is weinig aannemelijk dat de taliban u eerst zou trachten te doden, om daarna anderhalf jaar lang te proberen u te rekruteren, aangezien u in hun ogen een spion was. Hiermee geconfronteerd beweerde u dat u reeds een gepaste straf had gekregen voor uw spionage en dat het hen toen beter leek dat u zich bij hen zou aansluiten (CGVS, p. 18). Iemand die eerder verdacht werd van spionage kan bezwaarlijk beschouwd worden als een te vertrouwen persoon die men in zijn rangen zou willen. Dit element ondergraaft de geloofwaardigheid van uw verklaringen.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Met de loutere herhaling van zijn eerdere verklaringen omtrent de ondergane gebeurtenissen, doet hij geenszins afbreuk aan de voormelde, omtrent deze verklaringen gedane vaststellingen.

Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Ondanks het feit dat de taliban van u eiste niet meer terug te keren naar Kabul, keerde u terug na uw revalidatie (CGVS, p. 12). Toen u de beslissing maakte om definitief het land te verlaten, besloot u terug te keren naar uw dorp om afscheid te nemen van uw familie (CGVS, p. 13). Het is niet aannemelijk dat u nog zou terugkeren naar uw dorp na alles wat er gebeurd was, en na het uitdrukkelijke verbod van de taliban om terug te keren naar Kabul. Geconfronteerd met uw verklaring dat u enerzijds niet in Kabul zou kunnen vestigen omdat u op de zwarte lijst staat, maar u anderzijds wel terugkeert naar het dorp waar de leden van de taliban verblijven die u zoeken, verklaarde u dat u naar huis ging omdat uw oom u had gezegd dat u de volgende dag zou kunnen vertrekken (CGVS, p. 19). U beweerde dat u stiekem via de boomgaarden ging om te vermijden dat u toch gezien zou worden (CGVS, p. 19). Gelet op alles wat reeds gebeurd was, had u immers kunnen verwachten dat de taliban ook dit keer zou geïnformeerd zijn over uw komst. Dat u dit niet in overweging nam en alsnog naar het dorp terugkeerde om afscheid te nemen van uw familie, zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen op de helling.”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Dient namelijk te worden vastgesteld dat hij zich ertoe beperkt te herhalen dat hij besloot terug te keren naar zijn dorp om afscheid te nemen van zijn familie. Hiermee doet hij geenszins afbreuk aan de voormelde, omtrent deze verklaring gedane

vaststellingen. De Raad treedt verweerder bij waar deze motiveert dat het, gelet op de door verzoeker geschetste voorgaanden en context, in het geheel niet aannemelijk is dat hij het risico zou nemen om terug te keren naar zijn dorp.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“Volgens uw verklaringen werd u een tweede keer meegenomen door de taliban, ongeveer twee jaar later (CGVS, p. 13, 19). Tijdens uw gevangenschap kon u enkel buiten de kamer komen om te eten en te bidden (CGVS, p. 20). Zowel tijdens uw eerste en uw tweede gevangenschap kon u niet buiten het huis gaan (CGVS, p. 17, 20). Op een dag wordt u plots gevraagd om mee water te gaan halen met een lid van de taliban, die u zelf alleen laat terwijl hij de rituele reiniging doet (CGVS, p. 13, 20). Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat alle gevangenen water moesten halen, en dat u het eerder ook al had gedaan (CGVS, p. 20). U werd herinnerd aan uw eerdere verklaring waarbij u zei het huis niet te hebben verlaten, en u verklaarde dat u steeds werd vergezeld door iemand (CGVS, p. 20). Dat de leden van de taliban u de mogelijkheid zouden laten om ook de tweede keer te ontkomen, is niet aannemelijk. U was eerder na een gevangenschap van twee maanden aan hen kunnen ontsnappen. Dat u tijdens uw tweede gevangenschap meer vrijheden zou genieten zoals de mogelijkheid om naar een andere kamer te gaan, en de mogelijkheid om mee water te gaan halen, houdt bijgevolg geen steek. Ook dit element doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Derhalve blijven deze motieven onverminderd gelden.

Verzoeker kan aan de veelheid aan voormelde motieven verder geenszins afbreuk doen met zijn algemene verwijzing naar het tijdsverloop sedert de feiten en naar de mogelijke invloeden van traumatische gebeurtenissen op het geheugen.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat geen van beide enige verklaring kan bieden voor de voormelde motieven omtrent de geheel ongeloofwaardige poging tot rekrutering van verzoeker en de onaannemelijkheid van de verdere gang van zaken en handelswijze van de taliban.

Het tijdsverloop sedert de feiten kan de overige gedane vaststellingen verder niet verklaren. Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van het relaas, die hij persoonlijk heeft meegemaakt en die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek uit zijn land. Daar de aangehaalde gebeurtenissen een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, kunnen zij geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift zodat hij bij machte zou moeten zijn deze op coherente en duidelijke wijze uiteen te zetten.

Verzoekers algemene bewering dat bepaalde feiten traumatiserend kunnen zijn kan de concrete motieven van de bestreden beslissing niet ontcrachten. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat hij niet eerder aanhaalde getraumatiseerd te zijn en geen medisch attest bijbrengt waaruit het bestaan van enig trauma in zijner hoofde kan worden afgeleid. Bijgevolg toont hij niet aan getraumatiseerd te zijn; laat staan dat hij aantoonde dat hij ingevolge hiervan aan geheugenproblemen zou lijden of niet in staat was om tijdens zijn procedure volwaardige verklaringen af te leggen. Voorts formuleerde verzoeker noch de advocaat die hem bijstond enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, blijkt uit de notities dat het persoonlijk onderhoud op normale wijze is geschied en kunnen hieruit geen problemen worden afgeleid. Verzoeker laat bovendien na *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze het beweerde trauma zijn verklaringen zou hebben beïnvloed. Evenmin toont hij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing.

De door verzoeker neergelegde documenten, opgenomen in de map ‘documenten’ in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.9. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Ingevolge deze vaststellingen toont verzoeker niet aan dat hij in aanmerking komt voor

de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt daarnaast dat hij op basis van de veiligheidssituatie in zijn land en regio van herkomst in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er echter geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

Dat verzoeker nooit zou zijn ondervraagd over de mogelijkheid van een intern vestigingsalternatief, vormt in dit kader vooreerst een loutere en aperte ontkenning van de inhoud van zowel de bestreden beslissing als de stukken opgenomen in het administratief dossier. Hieruit blijkt duidelijk dat verzoeker uitgebreid werd ondervraagd over de mogelijkheid om zich in Kabul te vestigen en dat de verklaringen die hij hierover aflegde in de beoordeling in de bestreden beslissing werden betrokken.

In het kader van het onderzoek naar de toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet, kan voorts worden opgemerkt dat verzoeker de bestreden beslissing niet dienstig weerlegt waar gemotiveerd wordt dat de veiligheidssituatie in Kabul niet van zulke aard is dat deze beantwoordt aan de criteria bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en dat Kabul door verzoeker via de aldaar aanwezige internationale luchthaven op een veilige en wettige manier kan worden bereikt. De motieven dienaangaande luiden als volgt:

“Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017 en de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 24 april 2018) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het

duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap geïsoleerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten geïsoleerd.

Omwille de aard van de doelwitten die geïsoleerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in de stad Kabul niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar de stad Kabul aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel kan blijken.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.”

De middels een aanvullende nota van verweerder van 22 augustus 2019 aangebrachte rapporten van EASO van mei 2018 en juni 2019 en COI Focus Afghanistan van 15 mei 2019 bevestigen voormelde analyse door verweerder van de situatie in Kabul.

Verzoeker beperkt zich ertoe op algemene wijze te poneren dat Kabul niet als veilig kan worden beschouwd en dat hij door onveilig gebied zou moeten om in Kabul te geraken. Met dergelijke loutere ontkenning, doet hij geenszins afbreuk aan de voormelde motivering en de informatie waarop deze motivering schraagt. Hieruit blijkt genoegzaam dat de situatie in Kabul niet van zulke aard is dat deze beantwoordt aan de criteria in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en dat Kabul door verzoeker en via de aldaar aanwezige internationale luchthaven op een veilige wijze kan worden bereikt.

Rest aldus nog na te gaan of van verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in Kabul vestigt. In dit kader, wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd als volgt:

“Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Kabul vestigt. Zo moet worden opgemerkt dat u gedurende zes jaar naar school ging in Kabul, waar u afstudeerde van de twaalfde graad (CGVS, p. 6, 7). U verklaarde dat u nergens naartoe ging in Kabul, maar dit blijkt niet uit uw verklaringen. Tijdens uw schoolcarrière verbleef u op de school, en u keerde tijdens de schoolvakantie en na de halfjaarlijkse examens terug naar huis (CGVS, p. 7). Om deze verplaatsing te maken gebruikte u het openbaar vervoer binnen de stad Kabul, en moest u tien minuten tot een kwartier wandelen (CGVS, p. 7). Daarnaast ging u naar een park in de buurt van uw school (CGVS, p. 7). Uit uw verklaringen blijkt dat u bekend bent met de buurt waarin uw school gelegen was, en in staat was om zelfstandig verplaatsingen te maken binnen de stad.

Daarnaast zegt u dat u uw plan kan trekken in het Dari, wat noodzakelijk is voor een verblijf in de stad Kabul (CGVS, p. 8). Er zijn nog andere elementen die wijzen op uw zelfstandig bestaan in de stad Kabul. Zo verklaarde u dat u uw familie slechts één keer per maand of tweemaandelijks contacteerde (CGVS, p. 8). Dit toont aan dat u tijdens uw verblijf in Kabul niet afhankelijk was van uw familie. Ook had u een inkomen met het lesgeven aan andere leerlingen in de school, daarmee verdiende u 200 afghani per maand per leerling (CGVS, p. 8). Met dit bedrag ondersteunde u tevens uw familie (CGVS 16/14765, p. 9). Op die manier wendde u uw talenten aan om een inkomen te genereren in de stad en zelfs uw familie te onderhouden, wat aantoont dat u dit in de toekomst ook zal kunnen.

Wat uw netwerk in Kabul betreft, verklaarde u dat u geen familie, vrienden of kennissen heeft in de stad (CGVS, p. 10-11, 15). U verklaarde dat de school waar u studeerde een school was voor jongens buiten de stad, en buiten de provincie, meer bepaald voor jongens uit onveilige gebieden (CGVS, p. 10-11). Geconfronteerd met de vaststelling dat het vreemd is dat niemand van uw kennissen nog in Kabul zou verblijven, aangezien daar meer werkgelegenheid is en de mogelijkheid om verder te studeren, verklaarde u dat iedereen terugkeerde naar zijn provincie, en dat het moeilijk is voor mensen om ver van huis te zijn (CGVS, p. 15). Net omdat er meer werkgelegenheid is en de mogelijkheid om verder te studeren, is het weinig aannemelijk dat niemand van uw vrienden of kennissen in Kabul zou zijn

gebleven. Gevraagd waarom u zelf niet in Kabul bleef, beweerde u dat u enkel de school kende en dat u in de school alle voorzieningen had (CGVS, p. 15). Eerder verklaarde u echter dat u geneeskunde wilde studeren en dat u zich zelfs had ingeschreven voor het kankurexamen, wat erop wijst dat u wel de intentie had om in de stad te blijven (CGVS, p. 14-15).

Men kan dus concluderen dat u over de vaardigheden beschikt om in de stad Kabul aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat u Kabul niet kende en dat u eerder altijd op school verbleef. U stelde dat u niet zo goed Dari kon spreken, en dat u daarom boodschappen deed in uw eigen district (CGVS, p. 19). Daarnaast verklaarde u dat Mullah H. (...) en zijn contacten op de hoogte zouden zijn van uw terugkeer naar Kabul, waardoor u nergens in het land nog veilig zou zijn (CGVS, p. 19). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban en Mullah H. (...) gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd. Ook uw beweringen in verband met uw kennis over de stad Kabul werden eerder weerlegd, waardoor ook dit geen hindernis is voor een hervestiging in Kabul. Wat uw kennis van het Dari betreft, haalde u aan dat u zich kan behelpen in deze taal, wat voldoende is aan het begin van uw hervestiging (CGVS, p. 8). Het feit dat u naast het Pashtou en het Dari ook enige kennis van het Engels heeft, toont aan dat u in staat bent om andere talen u eigen te maken, waardoor verwacht kan worden dat uw kennis van het Dari enkel zal verbeteren tijdens uw verblijf in Kabul. Bovendien moet worden opgemerkt dat u in Kabul geen problemen heeft gekend (CGVS, p. 19)."

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te ontkrachten. Waar hij andermaal wijst op zijn aangehaalde problemen met de taliban en het gegeven dat hij als spion werd beschouwd, dient te worden herhaald dat deze elementen reeds hoger ongeloofwaardig werden bevonden, zodat deze geen beletsel kunnen vormen voor een verblijf van verzoeker in Kabul.

Verder blijkt uit verzoekers voormelde verklaringen duidelijk dat hij zes jaar lang naar school ging en zich zelfstandig verplaatste in Kabul, bekend is met de stad en over de nodige taalkennis beschikt om zich aldaar uit de slag te trekken. Eveneens blijkt hieruit genoegzaam dat hij, wanneer hij in Kabul verbleef niet afhankelijk was van zijn familie doch een zelfstandig bestaan leidde. Bovendien had hij een inkomen als lesgever, kon hij hiermee inkomsten genereren in de stad en verdiende hij daarmee voldoende geld om tevens zijn familie te onderhouden. Verder kan op basis van voormelde verklaringen en motieven worden aangenomen dat verzoeker in Kabul minstens over nog enig netwerk moet beschikken. Daarenboven blijkt hieruit dat verzoeker zelf ook duidelijk de intentie had om in de stad te blijven gezien hij er verder wilde studeren en zich zelfs had ingeschreven voor het kankurexamen. Derhalve beschikt verzoeker over de nodige vaardigheden om in Kabul aan de slag te gaan en er als zelfstandige jongeman een bestaan uit te bouwen. Dit geldt nog des te meer nu hij eveneens in staat bleek om op zelfstandige wijze naar Europa te reizen en zich alhier te vestigen in een vreemde gemeenschap.

Gelet op het voorgaande, is verzoekers verwijzing naar algemene informatie over de situatie waarin veel IDP's zich in Afghanistan bevinden niet dienstig. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op verzoekers persoon. Verzoeker toont gelet op het voorgaande geenszins concreet aan dat hij een terugkeer naar en hervestiging in Kabul in precaire omstandigheden terecht zou komen, wel integendeel. Bijgevolg kan hij te dezen niet volstaan met zijn verwijzing naar algemene informatie om aannemelijk te maken dat het onredelijk zou zijn om van hem te verwachten dat hij in Kabul verblijft.

Dat aan verzoekers broers wel de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, doet aan de voormelde vaststellingen evenmin afbreuk. Dient immers te worden opgemerkt dat ieder verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. Gelet op de voormelde, specifieke elementen, eigen aan verzoeker en diens situatie, is het, mede gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag en vrees ten aanzien van de taliban, *in casu* geenszins onredelijk om van verzoeker te verwachten dat hij zich in Kabul vestigt.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat verzoeker in Kabul beschikt over een intern vestigingalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.10. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend negentien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT